

Zitting 1980–1981

16 663

Verdrag houdende wijziging van het Verdrag van 5 april 1966 tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Turkije inzake sociale zekerheid; Ankara, 4 september 1980

Nr. 1

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 3 maart 1981. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zal worden onderworpen, kan door of namens een of beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 2 april 1981.

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Aan de Voorzitters van de Eerste Kamer en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 27 februari 1981

Ter voldoening aan het bepaalde in het tweede lid van artikel 60 en onder verwijzing naar het derde lid van artikel 61 van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer u hierbij de Franse en de Nederlandse tekst over te leggen van het op 4 september 1980 te Ankara tot stand gekomen Verdrag houdende wijziging van het Verdrag van 5 april 1966 tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Turkije inzake sociale zekerheid (Trb. 1980, 164)¹.

Een toelichtende nota bij deze overeenkomst gelieve u hiernevens aan te treffen.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
C. A. van der Klaauw

¹ Nedergelegd op de bibliotheek.

TOELICHTENDE NOTA

De ontwikkeling van het internationale sociale zekerheidsrecht, met name door het tot stand komen van het Europees Verdrag inzake sociale zekerheid te Parijs op 14 december 1972 (laatstelijk Trb. 1977, 35), en van de Nederlandse en Turkse sociale zekerheidswetgeving leidde ertoe dat het op 5 april 1966 te Ankara tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Republiek Turkije tot stand gekomen Verdrag inzake sociale zekerheid (laatstelijk Trb. 1968, 22) op een aantal punten moet worden aangepast en gewijzigd. Het onderhavige verdrag, dat op 4 september 1980 te Ankara is tot stand gekomen, strekt tot wijziging van laatstbedoeld verdrag.

Artikel 1 van het onderhavige verdrag heeft tot doel de definitie van de «bevoegde autoriteit», genoemd in artikel 1, onder a, van het Verdrag van 1966 aan te passen aan eerdere veranderingen in het Nederlandse en Turkse overheidsapparaat.

De materiële werkings sfeer van het Verdrag van 1966, welke in artikel 2 is geformuleerd, wordt door artikel 2 van het wijzigingsverdrag aangepast resp. nieuw geformuleerd. Zo worden voor Turkije in het eerste lid, onder b, toegevoegd de wetgeving betreffende de sociale verzekering van zelfstandigen en vrije beroepen, het overheidspensioenfonds en de verzekeringsfondsen ingesteld vóór de inwerkingtreding van de verplichte sociale verzekering. Met name voor naar Turkije terugkerende werknemers is deze verruiming van werkings sfeer van belang, omdat het hun toelaat ook voor deze regelingen een beroep te doen op de in Titel III van het Verdrag van 1966 opgenomen bepalingen inzake de samenstelling van tijdvakken. De in laatstgenoemd verdrag in artikel 2, eerste lid, onder b, sub 2 en 3, bedoelde Turkse wettelijke regelingen worden in het wijzigingsverdrag niet meer genoemd aangezien deze inmiddels in de algemene regelingen zijn opgenomen. Voorts wordt voor Nederland in artikel 2, eerste lid, onder a, van het Verdrag van 1966 nu de term «uitkeringen bij werkloosheid» gebruikt ten einde de uitkeringen ingevolge de Wet Werkloosheidsvoorziening gelijk te stellen met de uitkeringen ingevolge de Werkloosheidswet. Een gelijke term wordt gebezigd in het Europees Verdrag inzake sociale zekerheid.

Artikel 3, dat strekt tot wijziging van artikel 12 van het Verdrag van 1966, heeft tot achtergrond dat tot nu toe verschil van behandeling bestond tussen in Turkije verblijvende oud-verzekerden krachtens de Ziektewet en in Nederland verblijvende oud-verzekerden. De wijziging dient ertoe het bestaande verschil in aanspraken weg te nemen.

Het wijzigingsverdrag voegt aan het Verdrag van 1966 een nieuw artikel 14bis toe. Dit om te waarborgen, dat de aanspraken van in Turkije achtergebleven gezinsleden van in Nederland verplicht verzekerden op geneeskundige verzorging voortduren, ook wanneer de betrokken werknemer in Nederland uitkeringen bij werkloosheid geniet. Deze bepaling, welke overeenstemt met het bepaalde in artikel 23 van bovengenoemd Europees Verdrag inzake sociale zekerheid, regelt ook de aanspraken op geneeskundige verzorging voor de werkloze zelf die in het andere land woont dan dat waarvan hij een uitkering bij werkloosheid heeft. Voor zover evenwel de desbetreffende Nederlandse wettelijke regelingen het genot van werkloosheidsuitkeringen ontzeggen aan de werknemer die buiten Nederland woont of verblijf houdt, zal de onderhavige regeling voor hem geen betekenis hebben.

De artikelen 5 en 6 van het wijzigingsverdrag hebben tot doel de toepassing van de artikelen 22 en 23 van het Verdrag van 1966 te verruimen. Hierdoor kan het artikel 26 komen te vervallen, hetgeen op zich zelf geen bezwaar is omdat de daarin vervatte regeling niet bevredigend werkte. De nieuwe bepalingen komen erop neer dat het bedrag van het toe te kennen weduwenpensioen wordt berekend op basis van de verhouding van de duur van de tijdvakken van verzekering, in beide landen vervuld, wanneer het gaat om een pensioen uit een opbouwregeling, dan wel op basis van de verhouding tussen de werkelijke individuele verzekeringsduur en de voor de overledene maximaal mogelijke verzekeringsduur, wanneer het gaat om

pensioenen waarvan het bedrag niet beïnvloed wordt door de duur van de verzekering. De pensioenen ingevolge de Algemene Weduwen- en Wezenwet behoren tot deze laatste categorie. De getroffen regeling komt overeen met de in de laatste jaren door Nederland gesloten verdragen op dit terrein (Spanje, artikel 28, laatstelijk Trb. 1974, 80, en Joegoslavië, met name artikel 18, derde lid en artikel 19, derde en vijfde lid laatstelijk Trb. 1977, 156).

Artikel 8 van het onderhavige verdrag vult artikel 33 van het Verdrag van 1966 aan. Het gaat hier om een nieuwe regeling welke de Turkse autoriteiten de mogelijkheid biedt om in individuele gevallen, wanneer is aangetoond dat de kinderbijslag niet ten goede komt aan de in Turkije verblijvende kinderen, een beroep doen op het bepaalde in artikel 16 van de Algemene Kinderbijslagwet en in artikel 27 van de Kinderbijslagwet voor loontrekkenden. Deze bepalingen geven de Sociale Verzekeringsbank de bevoegdheid om de kinderbijslag aan de feitelijke «verzorger» van de betrokken kinderen betaalbaar te doen stellen. De overeengekomen procedure komt overeen met die welke in artikel 75, eerste lid, onder b, van de EEG-verordening nr. 1408/71 (Pb-EG, nr. 149 van 5 juli 1971) is opgenomen.

Door artikel 9 van het wijzigingsverdrag wordt aan het Verdrag van 1966 een nieuw artikel 34bis toegevoegd. Deze bepaling, die ook voortkomt in voorgenoemde verdragen met Spanje en Joegoslavië, heeft tot doel de legaal in Nederland verblijvende Turkse werknemer, wiens gezin in Turkije is achtergebleven, het recht op de Nederlandse uitkeringen bij werkloosheid te waarborgen.

Overgangsbepalingen ter zake van aanspraken op verschillende uitkeringen van de sociale verzekering zijn opgenomen onder artikel 10 van het onderhavige verdrag.

Evenals het Verdrag van 1966 zal het onderhavige verdrag, voor wat het Koninkrijk betreft, alleen voor Nederland gelden.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
L. de Graaf

De Staatssecretaris van Buitenlandse Zaken,
D. F. van der Mei

De Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne,
E. Veder-Smit